

Νίκος Πρέκας. Ναυτικός πράκτορας από κούνια. Στην Αμοργό γεννήθηκε και πενήντα χρόνια έκανε εκεί ναυτικός πράκτορας. Τον επισκεφθήκαμε στα Κατάπολα και μαζί περιδιαβήκαμε κάποιες από τις οκτώ δεκαετίες της ζωής του. Άνθρωπος θαλασσινός και στεριανός μαζί, χόρτασε τη ζωή του στον τόπο και με τον τρόπο που διάλεξε. Παραμένει πιστός και άρχοντας στη μεγάλη του αγάπη, την Αμοργό, και μας φέρνει στο νου τους στίχους του Νίκου Γκάτσου από την ποιητική συλλογή του «Αμοργός»... «Αυτή ήταν η ζωή μας και όχι άληθη/μικρή και ταπεινή μα και μεγάλη/κι αν κάποτε μας πίκρανε -χαθήλι». Νίκος Πρέκας. Για πάντα Νίκος Πρέκας

ΝΙΚΟΣ ΠΡΕΚΑΣ

Σφραγίδα και τίτλος

Από τύχη έμεινε ο Νίκος Πρέκας στην Αμοργό την εποχή που όλοι έφευγαν, στα δύσκολα μεταπολεμικά χρόνια της απελευθέρωσης. Από τύχη δεν έγινε και ναυτικός. «Όταν έγινα έφηβος, εκεί γύρω στα χρόνια του πολέμου, όλα τα παιδιά τα δικά μας ξεκινούσαν για την Αθήνα. Τα μικρά παιδιά πηγαίνανε κοπέλια, δεξιά κι αριστερά ή σε διάφορους συγγενείς. Οι μεγαλύτεροι βγάλανε φυλλάδιο και οι γυναίκες πήγανε υπηρέτριες. Όσοι είχανε μυαλό κι ήταν εργατικοί και τίμιοι αποδώσανε και κάμανε οικογένειες καλές, κάμανε κι επιχειρήσεις».

Ο πατέρας του στην αρχή τού είχε βγάλει ένα φυλλάδιο και σχεδίαζε να τον στείλει σε ένα θείο στη Σύρο... «να με κάνει ηλεκτρομηχανικό». Δεν πρόφτασε όμως. «Κληρύχηκε ο πόλεμος και μείναμε στον άσο. Με το τέλος του πολέμου, ήμουν έτοιμος να πάω στρατιώτης. Και συντηρήτησα, στο ναυτικό, με άλλες έξι κληρουχίες. Με ανθρώπους, δηλαδή, έξι χρόνια μεγαλύτερους από μένα. Και μάλιστα, τους έκανα και εκπαίδευση εγώ! Είχα πάει για εκπαίδευση στον Σκαραμαγκά σαράντα μέρες και μετά με στείλανε προπαιδευτή στον Πόρο, για δύο χρόνια. Εκεί γύρευαν να με παντρέψουνε κιόλας αλλά σκευόμουνα τον πατέρα μου που έκλαιγε όταν έφευγα».

Έτσι, το 1953 γύρισε πίσω στην Αμοργό.

Τότε ήταν που ξεκινάσατε το επάγγελμα του ναυτικού πράκτορα;

«Απολύθηκα από στρατιώτης και ερχόμενος εδώ βρήκα τον μπάριμπα μου, Μανώλη Πρέκα, πρωτοξάδερφος με τον συγχωρεμένο πατέρα μου, που πρακτόρευε τον Τόγια. Είχε ένα καφεενεδάκι. Ήτανε άρρωστος, είχε γεράσει και μου λέει «Νίκο, δεν με βοηθάς;». Πίστευε ότι άμα έκαμε ακόμα ορισμένα χρόνια, θα 'παιρνε κάποια σύνταξη. Αλλά μετά τα εγκατέλειψε και δεν έβγαλε και σύνταξη. Τότε συμπλήρωνα εγώ, μέχρι που τα παράτησε. Τότε τα καράβια ήτανε με τις βάρκες, δεν υπήρχαν προβλήτες. Είχαμε εδώ τρεις τέσσερις βάρκες με τα κουπιά, αράζανε τα καράβια αρόδου και πηγαίναμε απάνω και τα πρακτορεύαμε. Εκείνος δεν μπορούσε να πάει, πήγαινα εγώ. Στο ταμείο, όμως, γράφτηκα την πρώτη πρώτου του 1963. Τα προηγούμενα δέκα χρόνια δούλευα, αλλά ένσημα δεν έβαζα. Αφού γράφτηκα στο ταμείο, άνοιξα και το μαγαζί ετούτο, εδώ στα Κατάπολα».

Ιστορικό μαγαζί.

«Ναι. Έκανα τον εστιάτορα και τον καφετζή, γιατί τότε δεν μπορούσες να την βγάλεις μόνο με το πρακτορείο. Εδώ μέσα ήτανε το γραφειάκι μου και μονάχος έκαμα όλες τις δουλειές. Λίγο αργότερα αγόρασα το κτίριο και το αξιοποίησα. Είχα πικρά πείρα από τον πατέρα μου που δεν είχε σκεφτεί να πάρει δικό του μαγαζί. Δούλευε όλα τα χρόνια σε πέντε έξι μαγαζιά στα Κατάπολα και αφού τα αξιοποιούσε τονε βγάζανε. Ήμουν ο πρώτος από τα τρία του παιδιά, και οι τρεις αρσενικοί, και τον βοηθούσα στα κτήματα, δούλευα εγώ κι έπαιρνε παραδάκι να κάνει τα αμπέλια του και τα σαμάρια του. Είδα το χαϊρί του και είπα: «Νικόλα, πρέπει να στριμωχτείς, να κάνεις μαγαζί δικό σου». Κι είναι το μόνο της οικογένειας που υπάρχει σήμερα στα Κατάπολα. Το μόνο, ύστερα από όσα είχε φτιάξει ο συγχωρεμένος ο προπάππος μου ο παπα-Μανώλης. Έφερνε με τα καϊκια του από την Σαντορίνη πορσελάνη, πέτρες και ασβέστη και έχτιζε γραμμή από τότε. Είχε 18 παιδιά, θηλυκά κι αρσενικά, κι είχε χτίσει τα Κατάπολα όλα. Όλα δικά του ήτανε και έμεινε μόνο ετούτο 'δω. Και σήμερα, με τα κομπιούτερ που βάλανε μαζί με τ' ανίψια μου, σχεδόν όλο το μαγαζί είναι πρακτορείο».

Πόσο δουλεύετε σήμερα;

«Τώρα δεν έχω πουθενά αλλού να πάω κι έρχομαι εδώ. Και ακούω που μαζεύονται οι δικοί μας, κι ανεβάζουν κυβερνήσεις και κατεβάζουν κυβερνήσεις! Τώρα αυτοί εδώ έξω που κουβεντιάζουν ετοιμάζουν νέα κυβέρνηση! Ασχολούνται και με τα ποδόσφαιρα, και μ' όλα αυτά. Εγώ θα έρθω εδώ από το πρωί κατά τις οχτώ μέχρι τη μία και μετά, κατά τις πέντε μέχρι τις εννιά, εννιάμισι».

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

Πότε ιδρύθηκε και δεύτερο πρακτορείο στο νησί;

«Την τελευταία δεκαετία. Πρώτα ήταν ένας ηλικιωμένος, Κωβαίος λεγότανε, ο οποίος έφυγε πριν από πάρα πολλά χρόνια και μετά ήρθε ο Συνοδινός. Είναι μια δεκαετία τώρα».

Ήσασαν δηλαδή ο βασιλιάς εδώ πέρα.

«Πολλά χρόνια ήμουνα εδώ, δε βαριέσαι».

Το πρακτορείο «Ν. ΠΡΕΚΑΣ» έχει αναλάβει σήμερα ο κύριος Μιχάλης Θεολογίτης;

«Ναι. Και η γυναίκα του η Ζωή Θεολογίτου. Η επωνυμία Πρέκας μένει». ►

